

05AR 1636/122/2012

Gj-

TRIBUNALUL GIURGIU
INREG.NR. 1636/122/2012
DATA 23/09/2013

Curtea de Apel Bucuresti, Splaiul independenței nr 5 sector 4, mun. București

Ar. re. in. av. etc.

Domnule președinte, subsemnatul Viorel Roventu, domiciliat în comuna Stănești, sat Stănești, nr. 7, jud. Giurgiu, cod poștal 087215, în calitate de reclamant în cauza 1636/122/2012, formulez prezentul

RECURS

în urma comunicării către mine, la 9.09.2013 a sentinței 40 din 21.03.2013 a Tribunalului Giurgiu.

Am luat notă că sentința constată (răspunzând capătului 1 de cerere) caracterul politic al condamnării mele la moarte prin sentința nr. 63 din 12 oct. 1983, rămasă definitivă prin decizia nr. 70 din 27 oct. 1983 a Tribunalului Suprem - Secția Militară (pedeapsă comutată la 25 de ani închisoare prin Decretul Prezidențial nr. 124/1984 și apoi la 20 de ani, în urma aplicării Decretului nr. 11 din 26 ianuarie 1988)- motivația instanței arătând că s-au reținut o parte din argumentele și probele propuse de mine. Constatarea caracterului politic, nu mai poate fi pusă în discuție, căci recursul Ministerului de Finanțe pîrît nu poate viza decît încadrarea celor circa doi ani de condamanare pentru "evadarea" din 1991, poziția lor din Concluzii, consemnată în procesul verbal al ședinței din 21.03.13 fiind că "apărătorul pîrîtei avînd cuvîntul lasă la aprecierea instanței soluția ce se va da cu privire la sentința penală nr 63, iar cu privire la faptele săvârșite după 1991, solicită respingerea".

Pentru precizarea circumstanțelor speciale și întinderii detenției politice, este bine să se limpezească motivația capătului 1 și să se răspundă și la capetele 2 și 3 din cererea mea depusă la 7.06.12, neglijate în sentință, ceea ce poate îngreuna orientarea organismelor care ar urma să stabilească ulterior reparațiile de rigoare, pe baza unei sentințe precise. Ar fi de dorit să nu mai fie necesare noi procese, pentru precizări care se pot face acum, pe baza materialului probator, fără a se tergiversa mult sentința definitivă (pentru a nu prelungi situația mea dificilă și nedreaptă), realizîndu-se astfel o celeritate tardivă, după un lanț prelung de abuzuri judiciare.

Din motive de logică argumentativă, voi trata capetele de cerere recurate în ordine inversă.

În ce privește capătul 3, neabordat în sentință (" Constatand caracterul politic al condamnării, solicit ca sentința pe care o veți pronunța să precizeze explicit că pot beneficia de prevederile Legii 118/1990 și OUG 214/1999, pentru detenția politică dintre 1983 si 1999, fiind astfel repus în termen, pentru a avea și eu posibilitatea de a face cererile de rigoare, obligand Ministerul Muncii si al Protectie Sociale să dispună măsurile necesare pentru aplicarea Decretului-Lege nr.118/1990, față de care, în același timp, cer să se stabilească că am dreptul la compensare pentru anii în care am fost privat nejustificat de efectele respectivelor legi: 1990 (pentru 6 ani de detenție), 1991 (pentru 7 ani),1999 (16 ani).") - subliniez că am cerut aceste constatări explicite, în vederea unor ulterioare reparații și fac următoarele precizări:

3a. Coroborînd sentința din 21.03.2013 cu alte decizii (de la hotărîrile inițiale de condamnare- din 1983 la cea finală de grațiere- din 1999) se poate demonstra și pe baza actualei decizii (dacă ar rămîne așa, prin respingerea recursului meu), respectînd spiritul legilor adecvate situației mele, că perioada pentru care am dreptul la indemnizație de fost detinut politic, pe baza Legii 118/1990, este 29.09.1983- 15.03.1999. Dar fără precizarea explicită a acestui lucru, poate fi mai greu celor de la Agenția județeană pentru plăți și Inspecție socială să deducă singuri- din dosar- că toată perioada de 15 ani și jumătate (și nu numai de 13 ani și 9 luni), trebuie luată în considerare, ca efect al condamnării politice din 1983, așa cum cere Art. 2 din legea 221/2009: "toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic prevăzute la art.1 sunt înlăturate de drept". Aceasta pentru că regimul postcomunist mi-a creat o situație cu totul specială, menținîndu-mă ilegal în captivitate (brutală) pînă în 1999, obligîndu-mă să-mi risc încă o dată viața pentru a "evada" dintr-o detenție abuzivă, fapt care a condus la un supliment de pedeapsă injustă (și tot politică) de aproape 2 ani, singura pe care reprezentantul Min de finanțe a contestat-o, în concluzii.

6

3b. Mai dificilă ar fi analiza drepturilor retroactive la indemnizația de deținut politic de care am fost privat între 1990 și 2013, dacă nu se face acum constatarea de rigoare: că trebuia să îmi fie acordate aceste compensații, dar nu le-am primit, numai pentru că am fost pus în imposibilitate să le solicit și obțin, din cauza unor malversațiuni juridice extreme, bazate pe decizia abuzivă 45 din 7 mai 1990 a Curții Supreme de Justiție - Tribunalul Militar, care a respins recursul extraordinar intentat de procurorul general, fără temei și fără respectarea legilor (nu a fost executată eliberarea noastră condiționată- pentru a nu ne putea prezenta la recurs, nu au fost audiați martorii care declaraseră scopul real al complotului politic, etc.).

3c. Pe lângă precizările constatatoare care vizează aplicarea Legii 118/1990 am menționat, la capătul 3, relativ la prevederile OUG 214/1999 (art. 2 al. 1 lit c1 - introdus prin Legea 568/2001), că vreau să dispun măcar de recunoașterea explicită a calității de persoană care a încercat "acțiunea de împotrivire cu arma și răsturnare prin forță a regimului comunist", plătind temeritatea aceasta cu 16 ani de temniță. Despre asta e vorba de fapt în acest dosar.

În ce privește capătul 2, neabordat în sentință ("*In conexiune cu punctul 1, folosind ocazia analizării dosarelor care vă vor fi puse la dispoziție (conform art. 4 al. 2 al legii 221) vă rog să constatați, pe lângă caracterul politic al condamnărilor, și aspectul (conex) că au fost date cu încălcarea legii.* ") - insist asupra legitimității cererii (complementare) de constatare a faptului că, pe lângă caracterul politic al sentințelor, am fost și victima unui lanț de grave abuzuri de drept, aspect relevant și pentru perioada dinainte de 1990 (cînd, la simpla detenție politică, se adaugă enormele suferințe provocate de abuzurile judiciare), dar mai ales după 1990 (cînd mi-a fost distrusă viața, prin abuz judiciar, de un regim pretins democrat).

Realizez faptul că această dimensiune a cazului se pretează la un tratament juridic specific (cerere de revizuire depusă la procuror, cu precizarea pretențiilor de dezdăunare) dar legătura cu dimensiunea politică pusă în discuție la capătul 1 este prea strînsă ca să se poată face disjungerea celor două aspecte, fără a mi se reduce astfel șansele la dreptate, încălcîndu-mi-se dreptul la justiție consfințit de art. 21 din Constituție și art. 6 al Convenției CEDO- care prevalează (conform art. 20 Const.) asupra oricărei prevederi interne stînjenitoare. Din moment ce instanța are oricum de studiat pe fond dosarele penale care au produs detenția mea, pentru a constata caracterul politic al condamnărilor și a înțelege de ce el nu a fost recunoscut în 1990, este normal ca tot acum, să constate și nerespectarea unor condiții de formă (drept), care, constituind un abuz judiciar, m-ar îndreptăți la despăgubirile de rigoare, în baza art. 504-507 cpp, eventual obținute ulterior în urma unui proces civil (bazat și pe răspunderea civilă delictuală) sau penal (de revizuire).

Ca să pot face demersurile de reparație adecvate, trebuie să arăt că nu intervine perimarea/prescripția, datorită forței majore care m-a împiedicat să acționez, pînă la obținerea unor probe și a unor constatări expresive. Făcînd constatările de la capetele 2a (încadrarea incorectă la furt cu consecințe deosebit de grave), 2b (aplicarea incorectă a decretelor de amnistie din 1988 și 1990), 2c (respingerea nejustificată și ilegală a recursului extraordinar din 1990), 2d (pedeapsa suplimentară pentru "evadarea" legitimă, a unui nevinovat sechestrat), 2e (pagubele morale și materiale provocate de întemnițarea nedreaptă pînă în 1999) - instanța ar simplifica demersurile ulterioare, dînd justiției românești ocazia să se reabiliteze în această speță, fără a se mai ajunge la un arbitraj CEDO.

În ce privește capătul 1, deja admis dar insuficient de bine motivat, doresc să se elimine orice echivoc privind intențiile noastre atunci cînd am furat armamentul de la postul Osica de Jos (cum ar fi remarca "*ipoteza expusă în sentința de condamnare precum că armele s-au procurat pentru a înlesni săvîrșirea unor infracțiuni de drept comun la tîlhăria recunoscută în data de 7.09.1983 de la cooperativa de consum din comuna Coșovei Dolj, nu pare de loc neplauzibilă*" - care, deși arată în continuare ca netemeinică, diluează forța constatării caracterului politic, dînd posibilitatea unor interpretări tendențioase, cum ar fi cea de care a uzat reprezentantul ministerului finanțelor în recursul depus -la care fac întîmpinare separată). Este o dovadă că motivarea sentinței nu e încă suficient de

clară, tranșând ferm situația, pe baza probelor depuse (care puteau fi îmbogățite solicitând dosarele cauzei organelor care le dețin, de la care eu nu am reușit să le obțin, fiind declarate secrete).

Studiind dosarul recursului extraordinar din 1990, instanța va găsi noi dovezi privind adevăratul scop al acțiunii noastre și în același timp va putea să constate abuzurile flagrante care fac obiectul capătului 2 și mă îndreptătesc la constatarea efectelor de la capătul 3. Am semnalat în cererea inițială (la începutul capătului 2) că trebuie analizate *"dosarele care vă vor fi puse la dispoziție (conform art. 4 al. 2 al legii 221)"*. Este vorba de fapt despre aliniatul 3 al art. 4: *"(3) Instanța de judecată este obligată să ia toate măsurile pentru obținerea sau, după caz, reconstituirea dosarului în care a fost pronunțată hotărârea de condamnare, inclusiv prin solicitarea punctului de vedere al Asociației Fostilor Detinuti Politici din Romania"*. Desigur, ținând cont că dosarul din 1983, din care fac parte hotărârile pe care le-am depus, conține, ca atâtea altele confecționate sub tortură, falsuri plămădite de anchetatori, bazate și pe ascunderea adevăratelor noastre intenții (în speranța de a evita condamnarea la moarte). Aceste hotărâri, pe care le contest, creează evident o imagine deformată asupra cazului, pe care constat revoltat că reprezentanții procuraturii României "postcomuniste"... o doresc menținută/reținută - în ciuda probelor curățite de facaturi securiste, pe care le-am depus. Dar aberația că am fi furat - la Osica - armamentul, pe 8 septembrie, pentru a reuși o "fîlhărie"... pe 7 septembrie, la Coșovei, este evidentă. Cu un minim de bună credință se poate constata ușor, din mărturiile depuse și din cele ascunse în dosare inaccesibile, că toate acțiunile noastre începînd din 1981 s-au subsumat tentativei de lichidare a tiranului, intenție care nu s-a mai putut realiza după procurarea armamentului (acțiune care nu a mai avut deci consecințe deosebit de grave). Ideea că oameni cu mintea întregă ar fi forțat un post de miliție numai pentru a ataca cu armele un CEC, fiind total neplauzibilă (neprezumabilă).

De aceea insist asupra obligației instanței (nerespectată - pînă acum), de a obține dosarul recursului din 1990, în care ar trebui să se afle: depozițiile martorilor co-organizatori ai atentatului (decedați între timp), explicația menținerii mele în captivitate și a refuzului de a mi se da acces la respectivul (propriul) dosar. Dacă nici judecătorii nu îl pot obține, nici acum, se dovedește încă o dată că nu mi se poate imputa întîrzierea cererii de revizuire a recursului din 1990.

Oare ce se ascunde în spatele acestui caz, încît nu se permite lămurirea lui, cu prețul distrugerii vieții unui om care a vrut doar să-și elibereze țara, fără a putea ști cine s-a aflat în spatele celor care s-au oferit să mă sprijine? **Cine a fost oare implicat în complotul profesorilor de la Cluj, încît aceștia nu ne-au putut elibera din pușcărie după 1989**, în ciuda recunoașterii publice a încercării noastre de a scăpa țara de dictator? Oricare ar fi dedesubturile acestei tenebroase probleme, cred că eu și națiunea mea **avem dreptul să îl cunoaștem**. De aceea voi continua cercetările, la CNSAS și în alte arhive, în paralel cu instanța, pe care o voi ruga să mă sprijine dacă întîmpin dificultăți în documentare.

Subliniez însă că, și dacă nu reușim să obținem documente noi, elementele de probă depuse deja la dosar sînt absolut suficiente pentru a se putea menține, fără rezerve, constatarea caracterului politic, făcută deja la capătul 1. Este vorba de notele securității din 1986 (din dosarul de la CNSAS), de numeroasele articole și lucrări care redau cazul (inclusiv în istoria serviciilor de pază), de declarațiile publice făcute de Raul Volcinschi - inclusiv cea depusă la IICC, de mărturia colegului de fapte Năstase (inadvertențele de detaliu, datorate scurgerii timpului, neschimbînd nimic din fondul declarației sale), de mărturia lui Șerban Suru privind raportul dintre mine și Raul Volcinschi, întărită prin declarația lui Cicerone Ionițoiu privind corespondența din 1983 cu Volcinschi pe marginea atentatului plănuir și prin declarațiile lui Demostene Andronescu (fost deținut politic) și Ioan Roșca (cercetător civic) privind cele relatate lor de Raul Volcinschi.

Vă rog deci să îmi deschideți cît mai larg ușa justiției, blocată pentru mine pînă acum, prin constatările legitime solicitate la cele trei capete de cerere, întreprinzînd toate demersurile necesare pentru a stabili adevărul, într-o cauză de interes istoric.

Viorel Roventu, 21 septembrie 2013

Roventu Viorel